

Andy Ngo

Kendőzetlenül

Az Antifa radikális terve a demokrácia elpusztítására

Andy Ngo

Kendőzetlenül

*Az Antifa radikális terve a demokrácia
elpusztítására*

Századvég Kiadó
Budapest, 2023

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Andy Ngo:
Unmasked. Inside Antifa's Radical Plan To Destroy Democracy.
Center Street, Hachette Book Group, 1290 Avenue
of the Americas, New York, NY 10104
This edition published by arrangement with Center Street,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Copyright © 2021 by Andy Ngo

Fordította:
Ell Alexandra
A fordítást az eredetivel egybevetette:
Molnár Attila Károly
Szerkesztette:
Molnár Attila Károly

Hungarian translation © Ell Alexandra

© Századvég Kiadó, 2023

Felelős kiadó: Molnár Attila Károly
Olvasószerkesztő: Bobály Ilona
Borítóterv: Járkó Nagy Mihály
Tipográfia és tördelés: BánTóthKata
Nyomdai munkálatok: Prime Rate Kft.

ISBN 978-615-6436-11-5
ISSN 2732-0553

*Apámnak,
Ngo Quoc Binhnek*

Tartalom

Bevezetés	9
Első fejezet	21
Zavargás	21
Felkelések	31
Második fejezet	41
A világ legújabb nemzete	41
Harmadik fejezet	65
Portland	65
Kölcsönös segítségnyújtás	71
Jogi hadviselés	76
Küldjék be a szövetségeket!	79
„Ki a házatokból, ki az utcára!”	89
Gyűjtőbombák	94
Negyedik fejezet	99
Rose City Antifa	99
A tanterv	104
Ötödik fejezet	121
Eredettörténet	121
A weimari köztársaság	123
Az Antifasiszta Akció	126
Az antifa állam építése	128
Európa	132
Olaszország és Spanyolország	134
Antifa ma Európában	136
Hatodik fejezet	139
Amerikai mutáció	139
A brit Antifa	141
Az amerikai Antifa	144
Az Antifa és a tudományos körök	147

A kritikai elmélet	155
Hetedik fejezet	161
Black Lives Matter	161
A hazugságok alapja	162
A marxista ideológia	164
Konvergencia	172
Nyolcadik fejezet	177
Az erőszak	177
Gyorsan száradó cement?	182
Tejturmixozás	185
A szubarachnoidális vérzés	187
Az erőszak háttere	190
Utcai erőszak és a Project Veritas	193
Könyvesboltok	197
Fegyverek	201
Kilencedik fejezet	205
Halálos erőszak	205
Charlie Landeros	213
Connor Betts	221
Michael Reinoehl	226
Tizedik fejezet	235
A doxing, személyes adatok közzététele	235
Tizenegyedik fejezet	243
A „demokratikus” irány	243
Tizenkettedik fejezet	255
Információs hadviselés és propaganda	255
Fake news	258
A személyiségi jogoktól való megfosztás	260
Az antifa sajtó azonosítása	266
Utószó	271
Irodalom	288
Köszönetnyilvánítás	333

Bevezetés

„Ké az utca? A miénk!” – skandálta a baloldali tüntetők tömege az Oregon állambeli Portland szívében masírozva 2019 júniusában. Némelyikük vörös inget és arckendőt viselt, hogy a marxizmushoz való hűségét kifejezze. Az amerikai demokratikus szocialisták szimbólumával, rózsalogóval nyomott vörös zászlókkal parádéztek. Tetőtől talpig feketébe öltözött emberek tucatjai csatlakoztak hozzájuk. Ők voltak a radikális anarchista kommunisták. A legtöbbjük maszkot viselt – jóval azelőtt, hogy a Covid19 kitörése a mindennapi élet normájává tette volna azt. Sokan bukósisakot is öltöttek és ütésre, szúrásra, vágásra alkalmas eszközöket tartottak maguknál. A nagyjából négyszáz főre duzzadt tömeg megbénította a forgalmat – mostanra ez rendszeresen előfordul a rózsák városaként ismert Portlandben. A rendőrség nem avatkozott be. Nem szoktak. Tudják, ké az utca.

Újságíróként egy telefonnal és egy új GoPro kamerával dolgozva, lassan utat törtem a tömeg eleje felé. Néhány tüntető felismert. Megbámultak és elvtársaik füléhez hajolva beszéltek.

Luis Enrique Marquez egyenesen rám nézett. A 48 éves Rose City Antifa-tagot már annyiszor letartóztatták az elmúlt években erőszakos tüntetéseken Portlandben, hogy nem is vesződött a maszkviseléssel. Én azért csak haladtam tovább előre a bámulókkal nem törődve. Ekkorra a tömeg skandalása megváltozott.

„Nincs gyűlölet! Nincs félelem!” – kezdték kiabálni.

Mielőtt sokkal messzebb jutottam volna, valaki – vagy valami – keményen tarkón vágott. Az ütéstől majdnem a földre zuhantam.

Soha nem keveredtem még verekedésbe, naivan azt kérdeztem magamtól abban a pillanatban: „Valaki megbotlott és rám

esett?” Mielőtt megfordulhattam volna, hogy megnézzem, fekete ruhás testek tengere vett körül. A háttérben még mindig hallottam, ahogy a tömeg azt skandálja: „Nincs gyűlölet!”

Ironikus módon, amit ezután láttam – és éreztem –, az a megtettesült gyűlölet volt. Az arctalan árnyak amorf tömegét bámulva megdermedtem. Hirtelen minden irányból öklök csapódtak az arcomba és a fejemre. A jobb térdem megbicsaklott az ütéstől. A maszkos támadók üvegszállal megerősített ujjú taktikai kesztyűt viseltek. Valószínűleg néhányan rézbokszert is használtak. Felemeltem a karomat megadva magamat, de ez csak azt jelezte nekik, hogy még vadabbul üssenek. Valaki aztán elvette a fényképezőgépet – a bizonyítékot. Kétségbeesetten próbáltam megtartani, de nem sikerült. A maszkos tolvaj beleolvadt a tömegbe, ez a „fekete blokk”¹ egyik funkciója. Egy másik személy odarohant és kétszer ágyékon rúgott. Valaki hátulról fejbe vágott egy merev plakáttal vagy táblával.

A támadástól kába és véres lettem. Vér szivárgott a fülemből, és az egész arcomon mély vágások voltak. A szememen feldagadt a véraláfutás. Azt hittem, a verésnek vége, de ezután „tejturmixok”, tojások és más kemény tárgyak záporoztak az arcomra és a fejemre.²

A csőcselék röhögve nézte, hogy elbotorkálok. Operatőrök tömege vett körül és követett. Azt hittem, felajánlják a segítségüket, de csak fotóztak és videóztak.

„Beszoptad, ribanc!” – kiabálta egy helyi transzszexuális antifa militáns, a Sátáni Portlandi Antifasiszták tagja.³ Elbotla-

¹ A „fekete blokk” a radikális baloldal német eredetű tüntetési taktikája, amikor fekete ruhát, csuklyát és az arcot eltakaró kendőt viselők tömegben mozognak, hogy senki se legyen azonosítható és felelősségre vonható. – A szerk.

² A „tejturmix” fehér folyadék, amely állítólag cementet is tartalmaz, és a radikális baloldal dobálja a politikai ellenfeleire. – A szerk.

³ A Twitteren beazonosítható „Rani Baker” korábban a Ralph Stuart Baker III. néven volt ismert. Eredetileg Texasból származik, és rendkívül aktív a portlandi antifa szcénában. 2014-ben kérvényezte a bíróságon névváltoztatását Agnesia Romilda-Lynn Baeddelre. Látták őt a Sátánista Portlandi Antifasiszták csoport tüntetéseinek résztvevőjeként. Ruptly [é. n.].

doztam, félig vakon, a Lownsdale Square túloldalán lévő megyei bíróságig, mielőtt elveszítettem az egyensúlyomat. Később a helyi orvosi egyetem klinikáján megtudtam, hogy az agyam bevérzett.

A központi rendőrségnek, a seriffhivatalnak és a bírósági tárgyalótermeknek otthont adó Multnomah Megyei Igazságügyi Központ előtt majdnem megölt az erőszakos tömeg. A rendőrség egyáltalán nem sietett a segítségemre.

A verés egy részét Jim Ryan, az *Oregonian* című, legfontosabb portlandi napilap riportere mobiltelefonos felvételei rögzítették.

Mialatt a sürgősségi osztályon voltam, a videót több százezer alkalommal tekintették meg a közösségi médiában. A nevem elkezdett terjedni a Twitteren szerte az Egyesült Államokban, pedig alig ismertek. Még a liberális mainstream médiafelületek, mint a *New York Times*, a BBC és a CNN sem hagyhatta figyelmen kívül a történeteket. Ellentétben az amerikaiaknak eladott mesével, mely szerint az antifák pusztán „antifasiszták”, a videó maszkos szélsőségesekből álló tömeget mutatott, amint büntetlenül összever egy újságíró egy nagyobb amerikai város kellős közepén. Ez megerősítette azt, amire egyesek már évek óta figyelmeztetnek: az Antifa egy erőszakos szélsőséges mozgalom, amely az „antifaszizmus” leple alatt mindenféle célpontot megtámad.

Az ellenem irányuló támadás nemzeti és nemzetközi figyelmet kapott, ugyanakkor más áldozatok is voltak. A 37 éves Adam Kellyt több maszkos fegyveres hátulról, felülről nagy lendülettel fejbe ütötte, amikor megpróbált segíteni egy idősebb férfin, akit a Pioneer Courthouse⁴ mellett a földön vertek. Kelly támadóinak egyike gumibottal sújtott a fejére. Az ütés ténylegesen hallható volt a videón. Kelly fejsérülését huszonöt öltéssel kellett összevarrni. Ugyanazon a sürgősségi osztályon

⁴ A portlandi bíróság. – A szerk.

kezelték, ahol engem, de ezt akkor nem tudtuk. Szerencséje volt, hogy életben maradt.

Gage Halupowski 24 éves portlandi lakost a Kelly elleni támadásban bűnösnek találták és elítélték – a mai napig csupán maroknyi antifa szélsőségest ítéltek el az Egyesült Államokban. Beszédes, hogy az antifa csoportok „politikai fogolyként” emlegetik.⁵

Összesen nyolcan sérültünk meg aznap. Hárman kórházi kezelésre szorultunk. A Rose City Antifa, a portlandi antifa csoport vállalta a felelősséget a támadásokért.

„A hétvégi események azt jelentik, amit mi közösségi védekezés alatt értünk – fogalmazott a szervezet a honlapján közzétett nyilatkozatában.⁶ – Pontosan ennek kellene történnie, amikor a szélsőjobboldal megpróbálja megszállni a városunkat.” Ez az őszinteség ritka pillanata volt az egyébként dezinformációt és propagandát terjesztő antifa szervezet részéről. Ha még nem lenne világos, az erőszak az antifa ideológia jellemzője, nem pedig működési hibája. Valójában ők az erőszakot tisztelik. 2015 óta megszámlálhatatlanul sok áldozatot – köztük más újságírókat – vertek meg, raboltak ki vagy öltek meg az antifa militánsok, illetve személyes adataikat közzétették az interneten. Közülük csak kevesen kapnak figyelmet – vagy igazsághű ábrázolást – a médiában.

Bármilyen okból is történt, a 2019. június 29-i portlandi erőszak vízvíasztóvá vált, amely országos figyelmet irányított az antifa erőszakra és az azt lehetővé tevő baloldali politikusokra, holott messze nem én voltam az első áldozat. Például 2018 novemberében két, Philadelphiába látogató tartalékos tengerészgyalogost váratlanul megtámadtak, miután az Antifa ösztetvévesztette őket a jobboldali, Trump-párti Proud Boysszal. A latin-amerikai származású Alejandro Godinez és Luis Torres azt mondták a nyomozóknak, hogy a provokátlan támadás és

⁵ Antifa Sacramento 2020.

⁶ Rose City Antifa 2019.

rablás során rasszista sértésekkel illették őket. Tom Keenan, Thomas Massey-t és Joseph Alcoffot később letartóztatták, miután azonosították őket egy videón, amelyet ugyanaznap korábban, egy közeli antifa tüntetésen rögzítettek.⁷ Alcoff egy feminista professzor fia, és progresszív demokrata lobbistaként dolgozott Washingtonban.⁸

Ezek a támadások szövetségi szinten a radar alatt zajlottak, Donald Trump elnök azonban végül nem sokkal az ellenem irányuló támadás után lépett fel és szólt hozzá a kérdéshez. „Portlandet nagyon figyelik – írta a Twitteren. – Remélhetőleg a polgármester képes lesz megfelelően végezni a munkáját.”⁹

A város egy része aznap egy hanyatló államra hasonlított, maszkos gengszterek nyíltan és szabadon járőröztek fegyverrel az utcán. A hatóságok képtelenek voltak biztosítani a rendet és megvédeni a polgárokat a baloldali tüntetőkkel és zavargókkal szembeni rendőri fellépést korlátozó parancsok alapján. A rózsák városában ez volt a norma.

Valójában az antifa erőszak Portlandben tapasztalható normalizálódását úgy lehetne összefoglalni, ahogy egy helyi baloldali újságíró jellemezte a június 29-i eseményeket. Katie Shepherd, a *Washington Post* munkatársa még az erőszak ellenére is „jórészt jelentéktelennek” nevezte az eseményt.¹⁰ Valójában igaza volt, csak nem úgy, ahogyan gondolta. Az antifa szélsőségesek általi politikai erőszak olyannyira rutinná vált a városban, hogy 2019-re kis híján kioltani három polgár életét már banalitásnak számított. De a portlandi események nem értek véget. Az erőszak túlment a súlyos fejsérüléseken. Miközben az antifákat továbbra is patyolattisztára mosdatják és figyelmen kívül hagyják, sőt a létezésüket is tagadják, vonzerejük és tagságuk egyre nő. Ahogy a híveik erőszakra való

⁷ Fiorillo 2019.

⁸ Lucas 2019.

⁹ Trump 2019.

¹⁰ Shepherd 2019.

hajlandósága is. A 2020 eleji, több hónapos koronavírus-lezáráások után májusban faji zavargások törtek ki válaszul arra, hogy George Floyd a minneapolis-i rendőrség általi letartóztatása közben meghalt. A Black Lives Matter (BLM, Számítanak a Fekete Életek) nevében és az Antifa segítségével a zavargók és fosztogatók több tucat városban épületeket gyújtottak fel, üzleteket raboltak ki, és megtámadták a rendfenntartó erőket. Ez több mint huszonöt halálos áldozatot követelt.

Annak ellenére, ami a szemünk előtt történt, a baloldali politikusok és a média tagadta, hogy az Antifa szerepet játszott volna benne. A képviselőház igazságügyi bizottságának elnöke, Jerrold Nadler (New York-i demokrata) egy kongresszusi vita során „képzeletbelinek” nevezte a mozgalmat.¹¹ És bár a nyilvánosság egyértelműen láthatta, hogy maszkos militánsok nyíltan terveztek és hajtottak végre zavargásokat, mégis azt mondták nekünk: „nincs bizonyíték” a szervezett Antifára.

„Ki okozta az erőszakot a tüntetéseken? Nem az Antifa volt” – jelentette ki például a *Washington Post* egyik gázlángozó¹² „tényellenőrző” elemzése.¹³

2018-ban az Antifáról szóló kevés újságíró egyike voltam, figyelmeztettem a nyilvánosságot a Portlandben történetekre. Még csak néhány éve kezdtem a szakmát, és idősebb mentor kollégáim azt mondták, válasszak új témát. „Az Antifa egy régi történet. Irreleváns. Lépj tovább!” – javasolta egy megbízható szerkesztő. A tanácsuk ellenére folytattam, tovább írtam és beszéltem a témáról. A *Wall Street Journal* és a *Fox News* bátor szerkesztőinek és producereinek köszönhetően a tudósításaim eljutottak a nagy közönséghez.

Amit a mentoraimnak akkoriban nem sikerült meglátniuk, az az Antifa kifinomult stratégiája, amellyel destabilizálja a társadalmat a propaganda, a radikalizáció, az erőszak, sőt a vá-

¹¹ Garcia 2020.

¹² Manipulációs technika, melynek célja a másik fél elbizonytalanítása. – A szerk.

¹³ Kelly–Samuels 2020.

lasztási politika segítségével. Mindig is helytelen volt az Antifát utcai huligánok szedett-vedett csoportjára redukálni. Erőszakosságuk mögött a nemzetállam, különösen Amerika elpusztítására irányuló terv áll, hogy forradalmat idézzenek elő, amely elvezet az utópikus vízióhoz. Az ország 2020-ban ízelítőt kapott ebből, amikor elkötelezett radikálisok egy viszonylag kis csoportja az „antirasszizmus” nevében uszított, hatalmas életellenes és vagyoni károkat okozva.

2020. augusztus 4-én tanúvallomást tettem az amerikai kongresszus előtt arról, hogy az Antifa milyen veszélyt jelent az amerikai életre és szabadságra. Ted Cruz texasi republikánus szenátor, a szenátus alkotmányügyi albizottságának elnöke kért fel egy beszéd megtartására. Pártatlan üzenettel érkeztem. Portlandi lakosként, aki évek óta átfogóan tudósít az Antifáról, és szemtanúja volt a napi erőszakos cselekményeiknek, tudtam, hogy a helyi és szövetségi hatóságok nem veszik komolyan a fenyegetést. Ez nemcsak hogy halálesetekhez vezetett, amelyeket meg lehetett volna előzni, az antifa harcosok már nyíltan felkeléseket szerveztek a keleti parttól a nyugatiig.

Tudtam, hogy a szenátus előtti tanúskodás kiemelt jellege újabb halálos fenyegetéseket von majd maga után. De nem hagyhattam figyelmen kívül a lehetőséget, hogy most az egyszer beszélhessek a demokratákkal. Az Antifa fenyegetését nem lehet csak egy párton keresztül megoldani.

Mazie Hirono hawaii szenátor, az egyik legmagasabb rangú ázsiai-amerikai politikus Cruz szenátorral együtt elnököl az albizottságban. Abban a reményben írtam az észrevételeimet, hogy ő és demokrata kollégái valahol megértik: az Antifa nem egyszerűen „antifasiszta”, ahogyan állítják. Bírószági dokumentumokból, kormányzati sajtóközleményekből, a bűnüldöző hatóságoktól és saját kutatásaimból származó bizonyítékokat mutattam be arra, hogy az Antifa erőszakos és az Egyesült Államok destabilizálására törekszik a belföldi terrorizmus révén. A megjegyzéseimet a demokraták figyelmen kívül hagyták. Egyikük sem tett fel nekem egyetlen kérdést sem, sőt, még

csak el sem ismerték a jelenléteket. Hirono szenátor a maga részéről a *Guardian* és más baloldali források szalagcímeit ismételtette, amelyek tévesen azt állítják, hogy az Antifa „nem követett el gyilkosságot”.¹⁴ A háromórás meghallgatás vége előtt kiviharzott a teremből. „Remélem, elnök úr, hogy ez után a meghallgatás után nem kell több szónoki beszédet végighallgatnunk” – mondta Cruz szenátornak, amikor az megkérdezte tőle, elítéli-e az Antifát.¹⁵ Ekkor már nem volt más demokrata képviselő a meghallgatáson. Vagy fizikailag távoztak, vagy – a virtuális résztvevők – kijelentkeztek. Néhány héttel később az antifa militáns Michael Reinoehl továbbment és gyilkolt Portlandben.

A Kendőzetlenül az antifákról szóló többéves tudósításom eredménye. Még mielőtt megértettem volna, kik is ők, Portland, Seattle, New York, London és még sok más város utcáira elvezetett. Minden jó újságírónak tudnia kell, hogy nem akarhat a történet részévé válni. Azonban akár akartam, akár nem, az Antifa úgy döntött, az ő története részévé tesz. A 2019-es megverésem után én lettem az első számú közellenségük. Halálos fenyegetéseket küldtek, zaklattak, és többször is megjelentek a szüleim házában. Megfenyegettek, hogy lelőnek és felgyújtanak. A közösségi médiában valós időben közzétették a pontos tartózkodási helyemet. Megfenyegettek a barátaimat. A büntetőjog alá tartozó fenyegetéseket jelentettem a helyi rendőrségnek, de felelősségre vonás nem történt.

2020-ra, az utcai erőszak és a vagyronrongálás hónapjai után az Antifa szinte közismertté vált az Egyesült Államokban. Trump elnök lépett, hogy kormánya belföldi terrorista szervezetként kezelje őket, miután egy éven át ígérte ezt. Az Antifát védő vagy szerecsenmosdató jelentések, véleménycikkek és tanulmányok újabb, előre látható hullámát indította el.

¹⁴ Beckett 2020.

¹⁵ Schultz 2020.

A róluk írók közül kevesen tudják, hogy mi ez a mozgalom, és mik a céljai. Valójában az Antifáról mind a baloldali, mind a jobboldali médiában rengeteg a tévhit, a félretájékoztatás és a dezinformáció. A jobboldalon az antifákat utcai huligánokként ábrázolják: erőszakos, de egyben gyenge, nemileg összezavarodott „szójafiúknak”¹⁶ és lányoknak. A baloldalon bátor hősként jellemzik őket, akik megvédik a közösségüket a fehér fajgyűlölők és fasiszták ellen. Egyik oldal sem ragadja meg Antifát teljes valójában, ahogyan a liberális demokráciára és az amerikai köztársaságra jelentett valódi fenyegetést sem.

Szóval, kik is pontosan az „antifák”, és mit akarnak? Az antifa – az „antifasiszta” rövidítése – viszonylag új amerikai jelenség, de ideológiájukat és erőszakos stratégiájukat Európában már évtizedek óta csiszolják és finomítják. Egyszerűen fogalmazva: az Antifa a radikális pánbaloldali politika ideológiája és mozgalma, amelynek hívei főként militáns anarchista kommunisták vagy kollektivisták. Kisebbségük között olyan politikai csoportokon keresztül szerveződnek, mint az Amerikai Demokratikus Szocialisták. A címkéktől eltekintve meghatározó jellemzőjük a szabadpiacokkal szembeni harcra való ellenállás és az Egyesült Államok, valamint intézményei, kultúrája és történelme elpusztításának vágya. Ellentétben azzal, amit sokan a jobboldalon hisznek, ők nem liberálisok, bár ez nem jelenti azt, hogy nem kezdtek közvetlen és észrevehető hatást gyakorolni a Demokrata Párt átalakítására és radikalizálására.

Ami ezt a baloldali csoportot egyesíti, az az úgynevezett fasizmus elleni ellenállás, bár fontos, hogy a fasizmus fogalmát tágra nyitva hagyják. Ez szándékos, mivel mindenféle erőszak és szélsőség igazolását lehetővé teszi az Antifa számára a „fasizmussal” való szembenállás nevében. Azonban nem minden követője vesz részt az erőszakban. Valójában a

¹⁶ A férfias jellemzőket nélkülöző férfiak összefoglaló, pejoratív elnevezése. – A szerk.

legtöbbjük nem, hanem a liberális demokrácia és a nemzetáلام delegitimálásán dolgoznak „jótékonyág” és könyörtelen propaganda révén. Trump választási győzelme óta az Antifa megnyilvánulása az Egyesült Államokban és Kanadában (illetve kisebb mértékben más nyugati országokban) az erőszakos baloldali szélsőségeség egy sajátos kortárs fajtájává mutálódott. A BLM, az interszekcionalitás és más, a tudományos életben divatos baloldali elméletek hatására az amerikai Antifa egy virulensebb törzssé vált, amely a mainstream baloldalt is megszólítja.

Az Antifa már nem a radikálisok egy marginális csoportja, amely nagy pusztítást végez néhány amerikai városban. Óriási sikert értek el azáltal, hogy az oktatásban, az újságírásban, a jogászszakmában és a politikában is találtak maguknak útítársakat. Az Egyesült Államokat minden irányból támadja e kevesek által felismert és értett mozgalom.

Az Egyesült Államok utcáin zajló politikai erőszak az Antifa részvételével akár egy közelgő polgárháború előhírnökeként szolgál a társadalom számára – mint a kanári a szénbányában a közelgő sújtólégrobbanásra –, ami akkor következik be, ha hagyjuk, hogy tetteik és ideológiájuk tovább normalizálódjon. Az amerikai média folyamatosan figyelmeztet bennünket a jobboldali erőszak növekedésére és a fehér felsőbbrendűség jelentette halálos fenyegetésre. Egyetlen őszinte ember sem tagadja, hogy valóban vannak erőszakos szélsőjobboldali militánsok az Egyesült Államokban, amint azt a szövetségi bűnüldöző szervek dokumentálják, de számukat és befolyásukat az elfogult média erősen eltúlozza. Az Antifa a szélsőjobboldalról szóló híradásoknak csak töredékét kapja, mégis azt állítom: egyre erőszakosabb taktikájuk és ideológiájuk ugyanakkora, ha nem nagyobb veszélyt jelent az amerikai liberális demokrácia jövőjére. Ezeket a lapokon megmutatom, hogy miért.

Az eddig soha nem látott Antifa-dokumentumok elemzésén keresztül könyvem leleplezi a mozgalom mögött álló néhány kulcsszereplőt, valamint az általuk kidolgozott stra-

tégiát, amelynek célja a követők és a nyilvánosság toborzása, kiképzése és radikalizálása. Az utcai erőszak csak egy része a tervezett forradalmuknak. Ha az Antifát figyelmen kívül hagyjuk vagy patyolattisztára mosdatjuk, a szabadságot veszélyeztetjük.